

Po uspešni distribuciji **Vesne**, prvega **Čapovega** slovenskega filma, je bil Branimir Tuma, takratni direktor Triglav filma, že bolj zaupljiv do češkega režiserja, zato mu je zaupal tudi nadaljevanje te malomeščanske komedije, ki je bilo realizirano z leta 1957 posnetim filmom **Ne čakaj na maj**

. Film sicer ni dosegel takšne euforije kot njegov predhodnik, katerega obiskovalci kinodvoran so se celo topli za kino vstopnice, vendar kljub temu predstavlja uspešen prehod maturantov na študij.

Tudi nadaljevanje Vesne je vpeto v petdeseta leta 20. stoletja in predstavlja mladostniško družbo s povsem vsakdanjimi skrbmi, medtem ko je komponenta povojnega življenja spretno zabrisana. Tokrat bivšim maturantom ni potrebno študirati matematičnih formul, temveč je njihova energija usmerjena v smučanje in zabavo visoko v hribih, kamor jih je zanesla pot med zimskimi počitnicami. Ker brez zapletov ne bi bilo drame, za dobro zgodbo tudi v tem delu v glavnem poskrbita Samo (Franek Trefalt) in Janja (Metka Gabrijelčič), katerih ljubezensko zvezo zamoti prvi prepir. Ljubosumje, trma, zaklepanje sobe, povzročanje skrbi, razdražljivost, sveže zelje, jutranja slabost in nenadna sreča so atributi, ki pripeljejo do prehitrega sklepanja Janjine tetke (Elvira Kralj) in njenega očeta, profesorja Slaparja (Stane Sever), da je punca noseča. Dodelana igra Staneta Severja gledalcu pokaže čustven pridih dobrega igralca, ki v tem trenutku predstavlja še avtoritativnega in strogega očeta, že v drugem kadru pa se prelevi v rahlo prestrašenega novopečenega dedka, ki sedi na tleh in odvijata stajico. Čeprav je v epilogu zgodbe mogoče čutiti rahlo razočaranje staršev, ker kljub prvotnim nenavdušenjem nad starim starševstvom vendarle ne bodo postali dedki in babice, je zaključek vseeno srečen.

S sprehodi Čapove kamere po strehah hiš mesta Ljubljana je kamera nemalokdaj ušla tudi na okoliške Kamniške in Julijske Alpe. To je prisililo režiserja, da se poda tudi tja in s panoramskimi posnetki posname to veličino še od blizu. Lepote svoje druge domovine ter ujeto svetlobo odbijajočo se od snega in belih skal je režiser želel ponesti tudi izven jugoslovanskih meja, čeprav tem posnetkom nakloni zgolj kratke minutaže. V filmu je poleg mojstrske režije zaslediti tudi prve igralske korake Jurija Součka, ki ima v filmu lika šoferja Džonija in zadnje stopicljanje Metke Gabrijelčič, ki se po Ne čakaj na maj na filmska platna ni več vrnila. Ponovno smo lahko priča tudi komičnosti Frana Milčinskega Ježka, ki tokrat odigra dolgočasnega profesorja filozofije na Filozofski fakulteti. Filmu pa je dodal tudi glasbeni pečat, saj je avtor besedila naslovne pesmi, iz katere izhaja tudi naslov celovečerca. Glasbo za film in danes vsem znano zimzeleno melodijo Ne čakaj na maj je spisal Borut Lesjak, medtem ko grede zasluge za glas in izvedbo pesmi v polni meri igralki Olgi Bedjanič, v filmu znani pod imenom Hiperbola.

Prispeval Luka Sešel
Sobota, 24 Maj 2008 02:00

Ocena: 8/10